

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VIII. tečaj.

V Gorici, 1888.

4. zvezek.

Rožni venec in bratovščina presvetega rožnega venca.

1. Rožni venec ali moljek je skoraj toliko star, koliker kerščanstvo. Pravi rožni venec, kakeršnega rabimo še dan danes in molitev rožnega venca je pa vstanovil sveti Dominik po razodenji Matere božje. Ta svetnik se je veliko trudil, da bi krivoverce zopet pripeljal v naročje svete cerkve. Ves njegov trud je pa le majhino število krivovercev spreobernil. Da bi bil bolj srečen v svojem delu, se je začel bolj ojstro pokoriti in bolj živo moliti, posebno pa se je priporočeval Mariji presveti devici, katero je častil od svojih mladih let. Kar se mu enkrat prikaže v svoji nebeški krasoti in ga nauči rožni venec. Kaker sporočajo stari pisavci kaker: Croiset (Kroazé), sv. Alfonz Ligvorij in drugi, je Marija z Dominikom to le govorila: „Ti veš, moj mnogoljubljeni sin, katera sredstva je Bog rabil, da je odrešil človeški rod. Začetek je bilo pozdravljenje, katero mi je prinesel angelj Gabrijel; potem je sledilo milosti polno rojstvo in sveto življenje Kristusovo; potem njegovo bitko terpljenje in smert, slednjič njegovo častito vstajenje in vnebohod in s tem je bil svet odrešen in nebesa odperta. Te skrivnosti življenja, terpljenja in poveličevanja, obdane z angeljskim pozdravljenjem in Gospodovo molitvijo (oče naš) so

moj rožni venec, tega oznanuj odpadnikom, to bo začetek njih spreobnjenja.“ Od tega časa je popustil sveti Dominik svojo navado krivoverce v pridigi prepričevati in pridigoval in razlagal je sv. rožni venec in njegove skrivnosti. In glej! precej se pokaže sad te molitve. Ko so ljudje zvedeli o čem pridiguje sveti Dominik, vse ga je hotelo poslušati; cerkve, tudi velike so bile premajhine, da bi mogli vanje vsi poslušavci. Pazljivo so ga poslušali, nekateri so zdihovali, drugi jokali in grešniki so se očitno bolj šali. Česar ni mogel doseči poprej s svojimi učenimi pridigami, dosegel je zdaj z rožnim vencem. Ta pobožnost se je hitro razširila po širokem svetu, tudi v naših krajih jo nahajamo; težko najdeš starega slovenca, ki ne bi znal moliti rožnega venca. Tudi bratovščina rožnega venca je bila pri nas negdaj zelo razširjena; zdaj jo nahajamo še tu pa tam. Na bolje se je obrnilo, odkar so zapovedovali sedanji sveti oče Leon XIII., da naj se moli rožni venec v vsaki cerkvi ves mesec oktober. Sveti oče so dobro vedeli, zakaj so priporočili rožni venec. Dobro vedo, kako koristna je ta molitev. Da bi verni kristijani pridno molili rožni venec mesca oktobra, so podelili odpustke in sicer: 7 let in sedemkrat 40 dni za vsakokrat, keder se v mescu gdo vdeleži omenjenega opravila. Gdor bi bil iz veljavnega vzroka zadržan, more dobiti ta odpustek tudi, ako doma moli rožni venec in litanije Matere božje (lavretanske) v namen svetega očeta. Popolnega odpustka se more vdeležiti, gdor se vsaj desetkrat vdeleži te očitne pobožnosti, če ne more očitno, pa doma, in če opravi spoved in prejme sv. obhajilo. Popolni odpustek moreš prejeti tudi na roženkransko nedeljo ali mej osmino, ako dobro opraviš spoved, pristopiš k sv. obhajilu in moliš v kaki cerkvi v namen svetega očeta za potrebe cerkve k Bogu in Porodnici božji.

Razen naštetih odpustkov se moreš vdeležiti še sledečih. Papež Benedikt XIII. so podelili vsem vernim, ki pobožno in vsaj sè skesanim srcem molijo vse tri dele, ali vsaj tretji del rožnega venca odpustek 100 dni za vsak „oče naš“ in za vsako „češčena Marija“, in popolni odpustek enkrat v letu, ako so molili vsak dan celo leto tri dele ali vsaj tretji del rožnega venca in če opravijo spoved, če pristopijo k svetemu obhajilu in molijo za edinost kerščanskih vladarjev, za pokončanje krivoverstva in za povišanje svete cerkve. Papež Pij IX. so podelili z dekretom 12. maja 1851. še odpustek 10 let in desetkrat 40 dni, kterege se morejo vdeležiti vsi verni kristijani, ki zmolijo z drugimi skupaj doma, ali v

cerkvi ali kapeli tretji del rožnega venca; tistim pa, ki navadno vsaj trikrat na teden zmolijo tretji del rožnega venca, so podelili popolni odpustek za vsako zadnjo nedeljo v mescu, ako prejmejo sveta zakramenta pokore in svetega rešnjega Telesa, obiščejo kako cerkev ali očitno kapelo in molijo v nji po namenu svetega očeta.

Vseh naštetih odpustkov se vdeležiš, ako moliš prvič na rožni venec ali moljek z odpustki blagoslovljen, in drugič, ako premišljuješ ko moliš, skrivnosti rojstva, terpljenja, smerti, vstajenja i. t. d. Jezusa Kristusa (Dekret S. J. C. 12. avgusta 1726.) Ta dekret so papež Benedikt XIII. poterdili, razložili so pa tudi v buli „*Pretiosus*“ (26. maja 1727. §. 4.), da za neučene ljudi, ki ne znajo premišljevati božjih skrivnosti, vže zadostuje, ako pobožno molijo sveti rožni venec.

Kakšni rožni venci ali moljki se morejo blagoslavljeni in z odpustki svete Birgite imenovanimi obdarjevati, najdeš popisano v četrtem letniku „*Cvetja*“ stran 158.

Toliko o rožnem vencu. Mislim, da ti vstrežem blagovoljni bravec, ako ti nekoliko opišem tudi bratovščino in društvi svetega rožnega venca. Za danes ti hočem nekoliko povedati o bratovščini svetega rožnega venca.

2. Bratovščino svetega rožnega venca je ustanovil sveti Dominik. Poterdili in z odpustki obdarili so jo rimski papeži: Ksist IV., Klement VII., Leon X., sveti Pij V., Ksist V. in še drugi. Ta bratovščina ne nalaga svojim udom nobene druge dolžnosti kakor, da zmolijo v tjednu eden cel rožni venec, to je vse tri dele. Ko molijo, rožni venec, naj deržijo blagoslovljeni moljek ali rožni venec v roki in naj premišlujejo petnajstere skrivnosti. Po določitvi papežev Klementa VII. (dekret 8. maja 1534.) in Pija IX. (dekret 22. januar. 1858.), ni potrebno, da bi moral zmoliti v enem dnevi vse tri dele rožnega venca; moliš ga lahko trikrat ali še večkrat, ker lahko pretergaš rožni venec na koncu vsakega odstavka ali skrivnosti. To dobroto uživajo samo udje te bratovščine, drugi pa ne; drugi, ako se hočejo vdeležiti odpustkov, ne smejo prenehati v rožnem vencu.

Ako se želiš vpisati v bratovščino presv. rožnega venca, moraš: 1.) iti k duhovniku, v čiger cerkvi je ta bratovščina vpevljana, da te vanjo vpiše in 2.) moraš imeti rožni venec ali moljek s petimi, desetimi ali s petnajstimi odstavki, katerega je blagoslovil dominikan ali pa duhovni, ki ima pravico blagoslavljeni rožne

vence, drugače se ne moreš vdeleževati o dpustkov, ketere so podelili Benedikt XIII., ne tistih, ki so podeljeni tej bratovščini.

Bratovščini presv. rožnega venca so podeljeni sledeči odpustki.

Popolni odpustki: ^{1.)} na dan, ko se vpišeš, aii pa prvo nedeljo ali prvi praznik po vpisanji pod navadnimi pogoji (to je, prejeti moraš zakrament sv. pokore in sv. obhajila in po obhajilu moraš moliti po namenu svetega očeta); ^{2.)} ravno tega dne sprejetja, ako pristopiš k svetemu obhajilu v cerkvi ali kapeli te bratovščine, če zmolíš vsaj tretji del rožnega venca in če opraviš druge molitve po namenu sv. očeta; ^{3.)} prvo nedeljo vsakega mesca, ako prejmeš po skesani spovedi sv. obhajilo v cerkvi te bratovščine ali, ako si bil drugje pri sv. obhajilu, jo vsaj obišeš ta dan; ^{4.)} ravno ta dan moreš prejeti še drugi popolni odpustek, ako si bil pri spovedi in sv. obhajilu in se vdeležiš procesije te bratovščine. Bolni udje, posli in vsi, kateri ne morejo priti k procesiji, tudi vojaki (vsled odgovora 25. februarja 1877) se morejo vdeležiti tega odpustka, ako po skesani spovedi in sv. obhajilu pred kako pobožno podobo zmolijo tretji del rožnega venca in opravijo druge molitve po namenu svetega očeta. Ravno tako jim ni treba obiskati cerkve bratovščine, keder se obhajajo skrivnosti rožnega venca, ako prejmejo zakrament svete pokore in sv. obhajila in ako molijo rožni venec; ^{5.)} na vse Marijine praznike, posebne pa na praznik rožnega venca in druge dni ob katerih se obhaja kaka skrivnost rožnega venca (razen Marijinega oznanjenja, Marijinega obiskovanja, božiča, svečnice, ob katerih se obhajajo perve štiri skrivnosti, in velike noči, vnebohoda, binkošti, Marijinega vnebovzetja, ob katerih se obhajajo, enajsta, dvanajsta, trinajsta in štirinajsta skrivnost, se samo še praznik vseh svetnikov kot petnajsta skrivnost in Marija sedem žalosti v postu kot deseta skrivnost štejeta k praznikom bratovščine) (S. J. C. 25. febr. 1877), pod ravno tistimi pogoji: spoved, obhajilo in obiskovanje cerkve ali kapelice te bratovščine. Ta odpustek se začneja s prvimi večernicami; ^{6.)} na veliko noč, vnebohoda, binkošti, sveto rešnje Telo, božič, na praznik cerkvenega patrona in v nedeljo mej osmino rojstva presvete device Marije, ako prejmeš zakrament svete pokore in svetega obhajila in obišeš cerkev bratovščine; ^{7.)} na dva katerakoli petka v štiridesetdanskem postu; ^{8.)} ob smertni uri,

Nepopolni odpustki:

100 let in ravno toliko kvadragen (kvadradena je odpustek 40 dni) enkrat na dan, ako nosi ud te bratovščine skesan rožni ve-

nec seboj Mariji na čast. Odpustek pet let in ravno toliko kvadragen, kolikerkrat izgovori na koncu „češčena Marija“ ime Jezus, ko moli rožni venec (to je za vsako „češčena Marija“, ker zdaj vedno izgovarjamo v tej molitvi ime Jezus); 300 dni, ako obišče bolnike ali gre za pogrebom; 100 dni kolikerkrat obišče cerkev te bratovščine; 140 dni kolikerkrat pripravi keterega, da moli rožni venec; 100 dni kolikerkrat je zraven, ko se poje po sklepnih molitvah (kompletoriju) „češčena kraljica“ (Salve regina); 60 dni za vsako delo pobožnosti ali ljubezni do bližnjega.

Udje se morejo vdeležiti tudi popolnih in nepopolnih odpustkov rimskih postaj v mašnih bukvah zaznamovanih, ako ob teh dnevih pet oltarjev v cerkvi bratovščine, ali ako jih ni pet, enega petkrat obiščejo v taki cerkvi.

Rožnovenski oltar je privilegiran za duhovne ude, ko mašujejo za kakega ranjcega uda. (Inocencij XI. nuper pro parte 31. julija 1679.)

Udje bratovščine rožnega venca se vdeležujejo vseh zasluženj in duhovnih dobrot vseh treh redov svetega Dominika in neizmerne števila udov te bratovščine.

Vsi verni kristijani, tudi ako niso udje morejo dobiti popolni odpustek na veliko noč, binkošti, sveto Trojico, sveto rešnje Telo, ob nedeljah v postu, prvo nedeljo v oktobru in ob dnevih, keder se obhaja god svetnikov in svetnic iz reda svetega Dominika, ako se spovejo, obhajajo in obiščejo cerkev ali kapelo, kjer je postavno vpeljana bratovščina rožnega venca. — Sveti papež Pij V. so podelili popolni odpustek udom in ne udom tolikokrat, kolikerkrat obiščejo na roženkransko nedeljo cerkev ali kapelo te bratovščine in ako se spovejo in prejmejo sveto obhajilo in v cerkvi ali kapeli te bratovščine molijo po namenu svetega očeta, (kar in koliker hočeš moliti). Ta odpustek je podoben odpustku porcijunkule. Toliko o tej bratovščini; gdor želi še kaj bolj obširnega zvedeti o njej, pogleda naj knjige, eno ali drugo: Löcherer, „die reichen Vortheile, Gnaden und Ablässe der Erzbruderschaft des h. Rosenkranzes“. 5. Aufl. Augsburg 1869. P. Fr. Th. M. Leikes: „Leitstern der Rosenkranz-Erzbruderschaft“. Berlin 1880. P. Jos. Schneider S. J.: die „Ablässe, ihr Wesen und Gebrauch“, po katerem je tudi ta spis narejen.

— A. —

Življenje

zveličanega Egidija Marije od svetega Jožefa,
iz reda sv. Frančiška.

Tretje poglavje.

Egidij novinec lajik. Njegove službe v samostanu.

Precej drugo jutro, ko je bil Frančišek vpisan mej serafinsko družino, dobi vkaz, da naj gre v Galatón, kjer je bil novicijat za Leško frančiškansko okrajino. Koj odide na svoje novo mesto ter se tam vstopi mej postulante ali prosilce za redovno obleko.

Po določenih tega zavoda so morali biti novinci v dvajsetih dneh, ko je gdo vstopil, preoblečeni. Ko ga predniki poprašajo, katero ime želi imeti v prihodnje, prosi Frančišek, naj mu dajo ime: brat Egidij Marija.

Spremenivši obleko in ime videti je bilo, da je Frančišek tudi samega sebe popolnoma spremenil; ves nov človek je postal. Čudno bi se vtegnilo to komu zdeti, kako bi se mogel že tako zelo popolnoma mladenič še bolj spremeniti; ali življenje svetnikov je že tako: ponuja nam pri marljivem opazovanju nekaj prav posebnega. Človek bi mislil, da so že dosegli vso popolnost, in vendar znajo to skrivnost, da nam kažejo, kaker da bi vedno spet od kraja začenjali skrbeti in delati za zveličanje svoje. Duh sveti, ki jih oživlja in priganja, jim odkazuje na neskončnem svetu milosti vedno nova pota, po katerih z velikimi koraki naprej hite, podpirani z neskončno močjo njegovo.

Brata Egidija, tako bomo za naprej našega Frančiška imenovali, so v Galatonskem samostanu kmalu vsi prebivalci občudovali in nad njim kar stermeli. Svojim tovarišem v novicijatu je bil prekrasen izgled za posnemanje. Pogled na njih serafinskega brata jim je zadostoval, da jim pokaže, za čem naj hrepene, če hočejo biti pravi redovniki.

Tisto od sv. Petra Aljkantarskega tako silno priporočano

lepo krepost kerščanske preprostosti si je pridobil brat Egidij, kaker malo kedo. Čeravno ga je lepšala že tudi do tedaj, v mladosti, se je sedaj v samostanu še bolj razvila, kaker cvetlica, ki se presadi v boljše podnebje in v boljšo zemljo. Vsled nenavadne odkritoserčnosti so se skrivnosti njegovega serca videle že na licu in s čela se mu je bralo, kar je imel zapisanega v duši.

Da bi svojega gojenca do dobrega spoznal, ni bilo treba njegovemu redovnemu vodniku ali magistru nikakeršnega dolgega opazovanja. Kakošen je bil Egidij znotraj, v sercu, to je kazal vsem na zunaj, na oči; serce njegovo je bilo brez skrivnosti in vest njegova brez ovinkov. Gdor je hotel zvedeti njegove misli, temu ga ni bilo treba skrivaj opazovati, dosti je bilo, da ga je le poprašal; in gdor bi bil rad spoznal kreposti, ki so mu lepšale dušo, jih je précej zvedel, samo da je pogledal njegova dela. Kaker otrok v milosti Božji, tako tudi on pri svojih dejanjih ni mogel delati razločka gledé na kraj, naj jih je že opravljal tu ali tam. Povsod je videlo verno njegovo oko Boga pričujočega in ravno ta misel na vsepričujočnost Božjo je storila, da v nekem smislu skoraj ni bil sposoben grešiti. Če je bila pri kaki stvari tako rekoč le senca hudega videti, je je bil že ves preplašen in nigdar ni mogel razumeti, kako bi mogel človek s premislikom greh delati.

Sveto redovno vodilo mu je bilo tudi sveta zapoved, ki ne pripušča nobene izjeme, in nigdar ni delal razločka mej važnimi in nevažnimi stvarmi te zapovedi. Da je bila le kaka stvar sploh prepovedana ali zapovedana, to mu je bilo dosti in s tim je bilo njemu vse rečeno. Duh nasprotovanja, ki ljudi v brezštevne prestopke zapelje, mu je bil popolnoma neznan. Gledal je le, da spolni svojo dolžnost, in tu se ni tudi najmanje vmeknil ni na desno niti na levo.

V kerščanski ljubezni do bližnjega, ki je po sv. Avguštinu za redovnike ena naj težavniših nalog, se je brat Egidij prav posebno lahko vadil. Ljubil je namreč zares svojega bližnjega „kaker samega sebe“. Vedno je bil pripravljen, v potrebi in sili drugim postreči ali jim želje spolniti. Dobro storiti je njegova naj večja radost in zelo ga je razveselil, gdor mu je k temu dal prav velikokrat priložnost. Pri tem je bil tako vterjen v ponižnosti, da razžaljenja še občutil ni več. Svesti si lastne nevrednosti, je vedno mislil, da res zasluži poniževanje in zasramovanje.

Ako mu je pa gdo skazal najmanje spoštovanje ali čast, ga je bilo zelo sram.

Zavoljo tih lepih lastnosti je bil podoben tistemu godebnemu orodju, ki se vedno, naj se ga gdo dotakne od ketere koli strani, le z lepim, vbranim glasom oglasi. Tako tudi Egidij. Naj si ga nagovoril ta ali oni čas, z lepimi in sladkimi, ali pa s terdimi in ostrimi besedami: odgovor njegov je bil vedno odgovor svetnika. Ker ni imel v sebi nikakeršne hudobnosti, je tudi pokazati ni mogel; saj le, česar je polno sercé, to rado iz ust gre, kaker pravi že star pregovor.

Že smo omenili, da si je tako prilastil čednost pokornosti, kaker da mu je prirojena. Zato so ga mogli predstojniki za vse povsodi porabiti in ni se jim bilo treba bati, da bi kedaj le na najmanje nasprotovanje naleteli. Svojo voljo je imel samo zato, da ž njo izpolni voljo drugih in te brezsvojevoljnosti se je tako navadil, da še vedel ni, kako bi bilo mogoče, drugače ravnati.

Naj večja slast za to čisto dušo je bila molitev. Mej svojim novicijatom se je je mogel navžiti v naj obilniši meri, ker so mu prepustili naj večji del časa za molitev in premišljevanje. Če mu je bilo že prej mej svetom, naj večje veselje, pečati se z Bogom, njegovimi angeli in svetniki, je zdaj v serafinski obleki tako preživel svoje dni, da se je vedno navduševal za večjo ljubezen in hvaležnost. Vedno je hvalil Boga za to veliko milost, da ga je vmeknil nevarnostim tega sveta ter ga pridružil tisti čredici izvoljenih duš, ketere so popolnoma njegove in je sprejema v svoje posebno varstvo.

Kaker plamen plapola iz razbeljene peči, tako je kipela iz njegovega serca vedna molitev. Kaderkoli pride blizu presv. Rešnega Telesa, ali Marijine podobe, vtopi se otročja njegova vera tako v Božjega Odrešenika, presveto Devico in druge svetnike, kaker da jih se svojimi telesnimi očmi žive pred seboj gleda. O Bogu govori le kaker o nežnem očetu; o Mariji kaker o materi, o kateri ve, da mu bo vse podelila, za kar jo poprosi; in slednjič o svetnikih, kaker o dobrih prijateljih in bratih, ki živo žele pomagati nam.

Velike kreposti mladega novinca zbujaajo se ve da mej redovniki samostana v Galatonu vsesplošno in preveselo občudovanje, in sicer toliko večje, ker jih to spodbudno življenje spominja prijetnih dogodkov iz prvih let sv. Petra Aljkantarskega. Po vsej pravici upajo od njega mnogo lepega tudi v prihodnosti

in serčno žele, kar najprej mogoče, s trojno vezjo redovnih obljub ga za zmirom privezati k samostanskemu življenju.

Pervo leto poskušnje ali novicijata še ni poteklo, in že mu reko predstojniki samostanski, naj se pripravlja za tisti imenitni dan, ko bo z gospod Bogom sklenil večno zvezo. Brat Egidij se trese veselja, ko zve sporočilo, da v kratkem sprejme največo milost, ki si jo je kedaj želel na tem svetu. Goreča njegova želja, da bo od zdaj za naprej otrok in učenec sv. Frančiška po njegovih strogih vodilih, ta se ima sedaj venderle spolniti.

Častitljivi oče magister mu zapove, naj se naj prej za osem dni v svojo izbico vmakne in tam naj se z molitvijo in pokorjenjem, kaker redovno vodilo zapoveduje, pripravlja za veseli dan slovesne svoje obljube. Ali njegovo hvaležnosti in gorečnosti polno serce mu očita, da so te vaje še premalo ostre, ter prosi za dovoljenje, da jim sme še mnoge druge vaje dostaviti. Magister, ki spozna v novincevi želji duha Božjega, mu vse to privoli.

Dne 28. februvarja 1755 vstopi novi seraf v svetišče, da se za zmirom Bogu daruje, ko popolna žgalna daritev. Redovne obljube nimajo za njega čisto nič strašnega na sebi; dolžnosti, ki jih ima zdaj prevzeti, zde se mu le lahko in sladko breme, ki ne tlači duše, temuč jo še olajša; zde se mu le drage vezi, ketere dušo vežejo z Bogom, virom vse sreče.

Kleče pred altarjem izgovarja brat Egidij besede sv. obljube s tako globokim občutkom in z njegovega lica odseva pri tem tako veselje čiste sreče, da so vsi pričujoči ginjeni. Kar so tu opazovali, jim ostane vtisnjeno v spomin vse žive dni.

Po stari navadi je moral novinec pri teh redovnikih svoje ime zopet spremeniti. Egidij se mora toraj sladkemu imenu Marijinemu odpovedati in izvoli si za to ime njenega deviškega ženina Jožefa, tedaj brat Egidij Jožef. Videli bomo še, kako dobro je bil poplačan za to izbiro, ker je po posredovanji svetega očaka Jožefa prejel obilno velikih milosti.

Kmalu po storjenih obljubah pošljejo brata Egidija Jožefa v ponižen samostan v Skvicano, malo trgovišče blizu mesta Nardo. Oče provincijal pač ni mislil, kako zelo da je s to predstavo brata Egidija naklepe previdnosti Božje podpiral; pa saj je v tem ravnal le kot orodje tiste premudre moči, ki vodi osodo človeštva in za slehernega ve, kaj mu je naj bolje za zveličanje.

V tem samostanu dobi službo kuhinjskega pomočnika in pri tem opravku ima časa in priložnosti dovolj, z vedno molitvijo in

zbranim duhom svoje posvečenje do kraja spopolniti. In to lepo priložnost tako dobro vporabi, da tudi njegovi redovni bratje kmalu spoznajo, da je dosegel, odkar je pri njih, že višo stopnjo svetosti.

Zdaj se je bil brat Egidij za dosti pripravil, da more že začeti tisto veliko in slavno delo, za katero je bil od previdnosti Božje namenjen. Prišel je čas, ko se je imela ta luč, po besedah sv. evangelija, vzeti izpod mernika in postaviti na svečnik, da razsvetli toliko prostovoljno slepih, ki so v tistem času nerodnosti in zmešnjav v temi samim sebi dopadli in tudi še svoje brate skušali v njo zapeljati.

In tako smo prispeli, popisovaje to življenje v drugo polovico 18. veka, v tisti žalostni čas, iz katerega nam pripoveduje zgodovina toliko neumnosti in hudobij. V tem času splošne spridenosti se je prederznilo brezboštvo iz svojih temnih berlogov na beli dan in htelo si je prisvojiti vladarstvo vsega sveta. Zaslepljeno in prevzetno se zaletava celo v sveto Cerkev Božjo in misli ter se grozi, da bo v kratkem konec katoliški Cerkvi. Že se je to brezboštvo razrastlo mej največimi in najmogočnejšimi narodi široke Evrope in zapletlo ljudstva v neizmerno mrežo zmot. Možje bistro glave in močnega duha, mojstri v besedi in pismu, učenjaki iz vsake verste vednosti so bili oznanjevalci nejevers. Videti je bilo, kaker da bi se bil iz dna pekla privalil dim, ki je otemnil naj večje učenjake tako, da so se odpovedali ljubezni do dobrega in lepega in začeli zagovarjati krivoverstvo, prevrat in razdejanje. Kralji in knezi, katerim je bila dolžnost čuti nad srečo svojih podložnih in z mečem postavte zatirati nerednost, popačenost in rogoviljenje, so se izneverili temu svojemu poslanju, in ne da bi bili poskušali nevihto zadušiti, so vetrove še le razvezali in tako k brodolomu pripomogli. Kralji sami so se postavili skrivnim družbam na čelo in vplivni ministri so menili, da bodo rešili krono svojim vladarjem, ako z rovarji mehko in prizanesljivo ravnaajo; redovom in Cerkvi so pa vojsko napovedovali.

Zavoljo preobilne mere pregreh je moralo na vse zadnje tudi Božje poterpežljivosti zmanjkati. In res, satan je dobil privoljenje, da razterga verige in tako preleti svet, da se svojim razdejanjem maščuje zasramovano in poteptano pravico. Franco-sko si je zbral knez peklenški za prvo žertvo; tu si je vstanovil vterjeno orožnico, da se odtod zaganja na ljudstva in narode.

Toda zgodovina teh žalostnih časov je še preživo v spominu in ni se nam tu treba ž njo obširniše pečati. Dosti bodi rečeno: zdivjale bi bile kerščanske dežele, če Bog v svojem neskončnem usmiljenji ne bi bil iztergal vajetov iz rok ljudem, ki so vladali svet, navdihavani od pekla, in jih vzel zopet v svojo mogočno roko.

Sicer se bo pa težko kak državnik ali zgodovinar, in da je še tako spreten v iznajdbi in precenitvi vzrokov, ki kretajo društvo človeško, mogel postaviti na tisto stališče, s katerega se morajo te čudne dogodbe razlagati, ako ne vzame v poštev nadnaravnih nagibov. Veliko število dogodeb se bo pokazalo kot nerazvozlana, neuganjena uganjka, če se jim vzroki ne iščejo v življenji svetnikov in služabnikov Božjih.

V dnevih nenavadnih stisek Bog večkrat pošlje kakega svetnika, ki z nadzemeljsko močjo seže v tir in tek stvarem in jih vstavlja že na robu prepada. Tak svetnik je večkrat preprost vbožen redovnik, ali celo neznatna, od sveta zaničevana ženska. O takih se ve da bo prostomišljenjak, ponosen na svoje znanje in napuhnen zavoljo svojih nauk o socijalnem preporodu, rekel z velikim zadovoljstvom, da niso za nič na svetu. Prišel pa bo dan, ko bodo vsi spoznali, da niso zastonj živeli, temuč da so velikansko vplivali na osodo človeštva. Takrat bo naj večja modrost Božja ponižala prevze nike ter jim postavila pred oči njihovo duševno in dušno siromašnost, svet pa bo spoznal, da je marsiketera za hinavca ali hinavko razvpita oseba bila poslana od Boga samega, da odverne od človeštva že namenjeno kazen in ga ozdravi zlega, katero je porodila tako imenovana učenost ali resnična slepota slavnih politikov.

Vernimo se zdaj zopet k Egidiju. Tudi njegovo celo življenje nam dokazuje to veliko resnico. Kuga laži in brezbožnosti je razdevala tudi lepo Napolitansko kraljestvo, kjer je bilo srečno prebivavstvo vendar terdne, žive vere. Nekoliko zgubljenih duhov je pomagalo prenašati in širiti morilen strup brezverstva in žalibog, premnogo sere ga je sprejelo in se dalo okužiti. Pa neskončno vsmiljeni Bog ni hotel pripustiti, da bi se tej od Boga ljubljene deželi odvzela vera, ki je bila v nji tako globoko vkořenjena. Z drobnim peščenim zerncem zajezi visoke valove brezbožnosti. Saj je v očeh nevernih modrijanov bil siromašni brat Egidij, ki ni znal ne brati, ne pisati, nasproti njihovi prevzetni učenosti komaj zerno peska, ki se vstavlja mogočni reki.

In vender jim je Bog ravno njega nasproti postavil, in tako ravna še dan današnji; da osramoti napuh in poveliča svoje sveto ime, si zvoli le slabo, kerhko orodje.

Tako orodje je bil tedaj brat Egidij Jožef. Da izpolni vzvišeni svoj poklic, ga Bog postavi na mesto, ki je bilo najpripraviše za to poslanje. Na povelje provincijaljevo je moral namreč samostan v Skvicanu nevtegoma zapustiti in se preseliti v Neapolj v samostan sv. Paskalja Bajlonskega. Tu dobi ravno tako službo, kaker jo je imel do sedaj v Skvicanu: v kuhinji je pomagal. Pa tudi svoja opravila zveršuje tu z ravno tistim veseljem in natančnostjo, kaker poprej. Vsaka stvar je o pravem času v redu, vse čisto in snažno; nikdar ne postava. Sprememba kraja mu ni skalila dušnega miru in pokoja, ker je, kaker v vsem, tako tudi tukaj spoznal ljubeznjive naredbe nerazumljive previdnosti Božje.

Redovniki od sv. Paskalja so kmalu spoznali veliko pobožnost in visoko popolnost svojega novega sobrata. Ker je bil človek, ki ni vsak čas drugačen; ker je, nenavadno natančen in zvest v spolnjevanju dolžnosti svoje službe, prijazno se smehljaje postregel če je le mogel, vsacemu; ker je bil miren in postaven v vsem svojem obnašanji, mu je vse to tudi tu pridobilo splošno občudovanje. Nigdar ni bilo slišati iz njegovih ust le najmanje tožbe, nigdar ni bilo na njem opaziti tudi še tako majhinega znamenja nevolje ali nezadovoljnosti.

Kar je imel prostega časa, ga je preživel v cerkvi, kjer je večkrat po cele ure, ne da bi se ganil, klečal pred altarjem. In kadar je moral iti iz cerkve, videlo se mu je, kako težko se loči od tabernakeljna svojega Boga; nasproti pa se mu je veselja kar zažarilo lice, ko se je mogel zopet verniti v cerkev. Kadar ga je kaj posebnega razveselilo, se je prijazno nasmehljajal; nepristojno se ni nikoli hahljal. Zgovoren in prijazen je bil s vsakim; nikoli mu ni nihče prišel o nepravem času; vsak čas je bil pripravljen postreči in sicer s takim prizadevanjem, kaker da bi bilo to edino opravilo njegove službe. Tudi v pobožnosti se je držal svoje mere; ni bil zaletel, ki hoče denes vse, jutri pa zopet nič; tu se je ravnal vedno po razmerah kraja in časa in nobene dolžnosti ni opustil, da bi mogel za to svojo neredno pobožnost opravljati. Edino le ozir na njegove lastne telesne potrebe ga ni odvrčal od pobožnih vaj. Z eno besedo, v vsem je bil zgled vterjene, skušene kreposti. Koliker delj so ga opazovali

njegovi sobratje, toliko bolj so se mu morali čuditi in se slednjič prepričati, da je Gospod v njem skril velik zaklad svojih milosti. Od tega prepričanja prevzeti so sklenili predniki samostanski, da mu odvzemo dotedanjo pohlevno službo in mu izroče službo vratarja.

Služba vratarja je bila najvažniša, pa tudi najtežavniša za brata lajika. Po vratarji sodi svet vso samostansko družino, ker ž njim najbolj obči. Vrtar se mora kazati vedno prijaznega, vljudnega in postrežnega. Vsacega mora sprejeti pristojno in priljudno, posebno neomahljivo poterpežljivost imeti s tako imenovanimi sitneži in sitnicami; mora biti urnih, zdravih nog, ker je treba vedno po stopnicah hoditi gori in doli, in vse, ki žele, voditi v izbice patrov. Pri tem ima opraviti, posebno v mestu, z osebami iz vseh stanov in če količkaj vživa zaupanje, se seznaniti z mnogimi zadevami, ki zahtevajo veliko previdnost in molčečnost. Varovati se mora nepotrebne radovednosti in pozvedovanja; ohraniti vedno dostojno resnobo, da unanji ljudje dobe in ohranijo dobro misel o življenju redovnikovem in pa da ves samostan samo zavoljo njega ne zgubi dobrega imena. Ob enem pa se mora ogibati v obnašanju vsega, kar je okorno in osorno in kar bi vtegnilo svetovne ljudi obvržati. Frančiškani aljkantarinci so morali tedaj pri izvolitvi vratarja posebno pazljivo ravnati in to službo le takemu lajiku izročiti, ki je vse lastnosti popolnega redovnika v sebi strinjal. In gdo bi bil za to sposobniši, ko brat Egidij? Ko so torej njega za to službo zbrali, so s tim pokazali, da ga prištevajo mej naj bolj vredne lajike.

V novi službi so obernile čednosti brata Egidija kmalu tudi pozornost svetovnjakov na-se. Pred vrati samostana Kjajskega (Chiaja) — tudi tako so imenovali ta samostan — so se zbirali vbogi in stiskani celega Napolja in ime brata vratarja Egidija je bilo v kratkem vsakemu znano. Povsod so govorili: „Svetnik je on; pojte in priporočite se mu v molitev.“ Od ranega jutra do pozne noči nadlegujejo Egidija prosivci, katerim z nekim nebeškim mirom in vedno prijazen po moči pomaga. Enim deli dobre svete in jih tolaži v njih terpljenji, drugim deli potrebno milostinjo, da jim polajša britkosti — vsi ga zapuščajo zadovoljni, Boga hvaleč za srečo, da so svetega moža videli in ž njim govorili.

Ljudje so še bolj vreli k njemu, ko se razve, da so že celo bolniki ozdraveli na molitev Egidijevo, da je na njegovo prošnjo

slaba trgovina zopet oživila, oterpnjeni grešniki se spreobrnili, z eno besedo, da je že prave čudeže storil. Od zdaj na dalje so ga klicale najbogateje in najžlatneje družine v svoje palače; bolniki so ga hoteli videti pri svojih posteljah, in ker na vse strani le Egidija kličejo, sklenejo predstojniki njegovi, da mu bojo zročili drugo službo, v kateri bo mogel vstreči zaupanju, ki si ga je pridobil s svojimi krepostmi.

Izvolijo ga za nabiravca samostanskega. V tej službi je moral vsak dan več ulic Napolitanskega mesta prehoditi, da naprosi od vrat do vrat živeža in obleke za samostansko družino. Precej ko nastopi to službo, začno se tudi verste tistih prav posebnih čudežnih dejanj, katerim se je nad petdeset let čudilo mesto Napolitansko.

Preden pa začnemo pripovedovati ta čudežna dela, hočemo razne redke kreposti našega svetnika, vsako posebej, nekoliko natančneje ogledati.

Neketere misli o molitvi tretjerednikov.

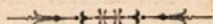
Tretjeredniki so dolžni moliti vsled svojega vodila, naj vže opravljajo molitev brevijarja, ali mali oficij blažene Marije Device, ali pa naj molijo svoje „očenaše“, ki so brevijar neučenih. Tretjerednik mora moliti, keterega koli stanu je, pa moliti kaker pravi redovnik, to je, on se mora vdeleževati javne in nepretergane molitve svete cerkve, ketera je ves čas svojega popotovanja na zemlji združena z izvoljenimi v nebesih, ki brez prestanka hvalne pesmi Bogu prepevajo. Ali pa cenimo mi svojo molitev tako, kaker po pravici zasluži? Molitev tretjerednikov ni zasebna molitev, v kateri vsaki posebej, vsaki za sebe razodeva svojemu Stvarniku svoje potrebe, svoje želje, svoje reve. Ne, molitev tretjerednikov je javna molitev, je molitev svete cerkve, je molitev celega človeštva sploh. Tu se izroča celo človeštvo v službo neskončnemu Bogu svojemu Stvarniku. Tu se bliža slabo človeštvo visocemu prestolu Vsegamogočnega in ga prosi pomoči v svojih potrebah ter se mu ob enem zahvaljuje za prejete dobrote. Tu išče grešno človeštvo milosti in sprave pri neizmernem vsmljenji božjem. Keder molimo po navodu svetega vodila, takrat smo združeni s vsemi pobožnimi brati in sestrami, združeni smo

pa tudi sè sveto cerkevjo; ž njo vred zdihujemo in prosimo in častimo Boga, njenega ženina in svojega Gospoda. In to opravilo je tako častno in tako imenitno, da ga nigdar ne bomo mogli zadosti ceniti. Angelji sami bi nas zavoljo tega zavidali, ako bi bilo mogoče. Zato bi morali pa tudi svoje serce pripravljati pred molitevjo in mu govoriti sè svetim Bernardem: „Pusti pred vratni posvetne opravke.“ Prizadevati bi si morali, da bi lepo izgovarjali vsako besedo posameznih delov svetega bogočastja, kaker so psaljsmi, antifone, himne, molitve in drugi. Varovati bi se morali, da ne bi opravljali svojih molitev preveč malomarno, samo kaker iz navade. Preden začnemo, morali bi zbrati svojega duha in moliti z dostojno spodobnostjo. Tudi bi morali dovolj časa odložiti za to molitev, ne pa hiteti, kaker bi se nam kedo ve kam mudilo. K temu nas opominja sveti Frančišek Salezij, ko pravi: „Z naglostjo se spridi vsa pobožnost.“ Odganjati bi morali vse prazne misli in skerbi in ne se pečati z drugimi vsakdanjimi opravili. Sicer bi bila naša duša podobna jeruzalemskemu tempeljnu, keder je Gospod iz njega izganjal kupovalce in prodajalce. Ali pa storimo vse to?

Ako hočemo dobro moliti, posnemajmo lepe izgledе, ki jih imamo v tem obziru. Keder je hotel moliti Jezus Kristus, vmikal se je v samotne kraje in je kolena pripogibal pred Bogom, svojim očetom. Svetnikom je bila molitev naj prijetnejše opravilo. Sveti Anton se je pritoževal, ko je moral ob sončnem izhodu popuščati svoje občevanje sè Stvarnikom. Našega očeta svetega Frančiška niso celo naj hujše bolezni nikoli odvernile, da ne bi bil opravil svojega oficija. Sveti Ludovik, kralj francoski, je opravljal svoje duhovne ure kaker pravi redovnik; z enako pobožnostjo jih je opravljal, bodisi na konju ali v vojski ali pa v svoji domači kapeli v Parizu. In taci izgledov imamo brez števila, saj je bila ravno molitev duhovna hrana vsem svetnikom. Z notranjo molitevjo ali s premišljevanjem so serkali v sebe redilni sok svetega evangelija, z unanjo ali ustno molitevjo pa so izraževali čutila svoje ljubezni in hvaležnosti, s kterimi so se v premišljevanji napolnjevali. Oj, da bi jih pač posnemali v njihovem bogočastju, da bi pač tudi mi s takim duhom in s tako gorečnostjo molili in tako željno se z Bogom sklepali, kaker to nad njimi vidimo! V svojem življenji na zemlji so se vedno Boga držali; v njegovo lepoto so obračali svoje oči, njegovi besedi so nastavljali svoja ušesa. Posnemajmo jih, zakaj kratko je naše

življenje in kaker ptica bežijo mimo nas priložnosti k zasluženju. Spolnujmo zvesto in natančno vsaj tiste dolžnosti, ketere nam sveto vodilo naklada. Opravljajmo sè živo vero in serčno pobožnostjo molitev tretjega reda, da tako za svoje grehe zadostimo in si zasluženja nabereмо za nebesa.

P. E. T.

O zatajevanju.

II.

Zunanje zatajevanje brez notranjega nič ne velja. In res, kaj ti koristi, bogoljubna duša, ako tareš telo s posti, z bičanjem itd., česi pa vsa polna svoje volje? Kaj ti hasni zderžati se vina, opiti se pa sè sovraštvom in nasprotnostjo proti bližnjemu, ki te je morda s kako besedico ali djanjem razžalil? Nekomu, ki ga je prosil, da naj mu dovoli bičanje, je odgovoril sv. Filip Nerij: „Kaj je kriv herbet, ako je glava terda?“

Neketeri se radi zatajujejo v stvareh, ki so po njihovi volji, n. pr. z dolgi klečanjem, postom itd., ali ako jim kedo reče kako nasprotno besedico, da jim ne dovoli, kar želijo, oh kako ropotajo, kako opravljajo celo svojega spovednika! Kako zatajevanje je to? Ako jih kedo ne časti, kaker bi one hotele, saj mislijo, da so svetnice, vredne vsacega spoštovanja, oh kako se v sercu serdijo, in keder jim pride priložnost, kako se togote proti tisti osebi! Ne, ne, bogoljubna duša, to ni zatajevanje, to ni svetost. Zapomni si dobro, da priložnost zatajevanja, katera ti pride od družih, je neizmerno zaslužniša, kaker zatajevanje po tvoji volji. Bl. Adolff, grof Aljzaški, ki je bil zapustil lažljivi in slepi svet, ter oblekel spokorno haljo sv. Frančiška, je enkrat šel prosit mleka v miloščino. Ko sreča svoje sinove po mestu, ga je bilo jako sram. Kaj stori, da premaga to sramoto? Izlije mleko na glavo, ter reče: „O nesrečnež, sramoval si se vboštva Jezusovega; naj zdaj vidi vsak, kaj si prosil.“ To zatajevanje, katero mu je prišlo od družih, mu je toliko hasnilo, da ga potem nigdar ni bilo sram prositi.

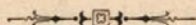
Sicer pa, v čem se moraš največ zatajevati? Sl. Aljfonz Rodrigues te to uči. On pravi, da moramo najbolj skerbeti, da premagamo svoje poglavitno slabo nagnenje, to je tisto strast, katera nas zmirom za sabo vlačí, katera nam nastavlja najnevar-

niše zanjke, da bi vjela našo dušo, ker, pravi on, premagan kralj je zmaga gotova. Ti si, n. pr. jako nagnena k duhovnemu napuh, kateri je tvoj kralj; ali hrepeniš za slavo družih; si nagnena k jezi, k opravljanju bližnjega itd. Kaj ti je storiti? Ena strast ali pa vse te prebivajo v tvojem sercu, vender je pa ena sama poglavitna, kraljica vsih; ako ne veruješ, izprašuj svojo vest nekoliko časa, pa se boš prepričala, da je res. Da premagaš, zatajiš to svojo kraljico, moraš vse tvoje moči proti njej obrniti, ravno tako kaker delajo vojaki v vojski. Oni obernejo puške in topove proti poglavitni moči. Ako ne boš tako delala, boš gotova izgubila bitvo. Bere se v sv. pismu (3. Kralj. 22, 31.), da je kralj sirijanski, Benhadad II. zapovedal svojim vojakom, da naj obernejo vso silo ne proti vojski Izraelski, temuč proti kralju Ahabu; in res, vbivši Ahaba, so zmagali Sirijanci. Bogoljubna duša, izprašuj svojo vest, in spoznaj svojega „Ahaba“, ter ga začni preganjati od vseh strani. Tvoje orožje naj bo posebno molitev in zaupanje v Boga. V zatajevanju te tvoje strasti, imej pred očmi zgled sv. Frančiška Saleškega, kar naj ti da moč v tej vojski. On pravi, da so njega terle posebno dve strasti, jako nasprotni edna drugi, ljubezen in jeza. Perva ga je vlekla k pozemeljskim predmetom, kateri so dragi naravi, druga ga je pa užigala pred vsako nasprotnostjo. Pervo strast je premagal se zvijačo. On je namreč vedel, da človek ne tem svetu mora ljubiti kako stvar, zategadelj je nadomestil pozemeljskim in minljivim predmetom svoje ljubezni, nebeške in neminljive. Proti jezi se je pa vojskoval v dvoboju, to je, kedar ga je jeza spopala, se jej je on precej zaperstavil. Zatajevaje se na ta način v poglavitnih strastih, je postal tako ponižen, krotak in poln vseh družih čednosti, da je malo takih svetnikov.

Sv. Vincencij Fereri uči: „Želi zmirom nasprotnikov svojim željam, in izpolnjuj raje njih voljo, ko svojo.“ P. Tomaž Sančes je vsakrat, preden je šel prosit kako stvar k svojemu predstojniku, molil, da, ako ni Bogu draga, naj predstojnika razsvetli, da mu je ne dovoli. Delaj tudi ti tako, bogoljubna duša. Keder želiš kaj od svojih predstojnikov, bodi mirna in pripravljena na dovoljenje in odrečenje. Oh kako je zaslužno to zatajevanje, da, po besedah sv. Janeza Klimaka, celo potrebno. On pravi menihu: „Obeden dan naj ne preteče, v katerem ne bi svoje volje poteptal. Ako ti pa preteče, reci, da tisti dan nisi bil redovnik.“ On je to govoril puščavnikom, da, ali kaker je pisano v „Cvetju“ (VIII. l. 1, zv.)

se tudi tebe tičejo te besede, ker pobožnost, in zatezadelj zatajevanje, ni samo za duhovne in menihe, temuč za vse prave kristijane. Vtisni si zatorej globoko v serce te zlate besede, tudi ti tretjerednik ali tretjerednica, in večkrat čez dan reci sama sebi: „Ako ne bodem denes vsaj enkrat zatajila svoje volje, ne bodem prava nasledovavka sv. Frančiška, kateri govori o zatajevanju tako-le: „Največi dar božji na tem svetu je znati, želeti pa tudi zmagati samega sebe, to je, zatajevati na vsak način svojo voljo.“ Zapomni si, da je pot, ketera vodi v raj, težka, vendar si dolžna hoditi po nji, ker drugače se ne izveličaš; ali ako ne zatajuješ svoje volje, ne boš nigdar zadobila raja. Z druge strani pa, ako zatajuješ svojo voljo, boš gotovo enkrat srečno prišla v nebeško kraljestvo, ker sv. Bernard pravi: „Naj neha svojevoljnost, in pekla ne bode.“ „Cesset propria voluntas et infernus non erit.“

P. H. R.

Sveto obhajilo.

(— A. —)

II. Pripravljanje k svetemu obhajilu.

Zakrament presvetega rešnjega Telesa je naj svetejši zakrament in v njem prejmeš samega Boga. Spodobi se tedaj, da se pripravljaš kaker le moreš dobro, bolj kaker ako bi te obiskal nar veči gospod na zemlji. Ta priprava je kaker veš dušna in telesna. Dušna obstoji posebno v tem, da očistiš svojo dušo vsacega madeža smertnega greha v zakramentu svete pokore; telesna pa, da si od polnoči tešč in čedno in spodobno oblečen, pa ne kaker bi šel na ples s šopkom cvetlic na persih. O dušni in telesni pripravi ne bom še dalje govoril v tem odstavku, temuč povedati hočem, kaj moraš storiti, ko se začneš pripravljati v cerkvi za sveto obhajilo.

Po opravljeni spovedi odpreš molitvene bukve in prebereš molitve, ketere so odmenjene za pripravljanje k svetemu obhajilu. Tako delaš morebiti ti, bogoljubni bralec, in še mnogo drugih, ki znajo brati in se ne sramujejo nositi molitvenih bukev v cerkev. Ali ako se pripravljaš samo iz bukev, prigodi se prav lahko, da prebereš pripravljanje iz same navade in na zadnje ne veš kaj si bral. Kakšna je taka priprava? Da se ogneš te raztresenosti

in mlačnosti, delaj v prihodnje, kar svetuje učeni P. Skaramelli. On pravi:

„Pripravljanje, pred svetim obhajilom namreč, obstoji kaker se meni zdi, posebno iz treh dejanj: prvič iz dejanja žive vere, drugič iz dejanja globoke ponižnosti in spoštovanja, tretjič iz dejanja gorečega hrepenenja“. (Direttorio ascetico). Pred svetim obhajilom obudi tedaj naj prej živo vero, da terdno veruješ, da je kruh sv. hostije, ravno tisti Jezus, ki sedi v nebesih na desnici Boga Očeta vsegamogočnega, pred katerim se priklanjajo angeli in keterega častijo vsa nebesa. Verovaj pa bolj terdno, kaker da bi videl Jezusa z lastnimi očmi, ali se ga doteknil sè svojo roko. Tako živo in terdno je veroval sveti Ludovik IX. francoski kralj. To nam poterjuje sledeča dogodba. Dogodilo se je v kraljevi kapeli, da so mej povzdigovanjem vsi pričujoči videli Jezusa kot lepega, svetlega otročička. Svetega Ludovika ni bilo takrat pri maši. Neketeri so prosili duhovnika, da bi sveto rešnje Telo tako dolgo povzdigneno deržal, dokler ne bi prišel kralj v kapelo. Berž hitijo ponj, mu povedo, kaj se je zgodilo mej povzdigovanjem in ga vabijo naj gre v kapelo. Ludovik jim mirno reče: „Take čudeže naj gre občudovat, gdor ne veruje, da je Jezus Kristus resnično pričujoč v sveti hostiji, jaz pa verujem in bolj terdno kaker ako bi ga videl z lastnimi očmi,“ in ni hotel iti v kapelo. Posnemaj tudi ti, bogoljubni tretjerednik, svetega patrona tretjerednikov! Obudi v sebi pred vsakim svetim obhajilom tako živo vero; terdno verovaj, da je Jezus Kristus resnično pričujoč v sveti hostiji, katero boš kmalu zavžil!

Ko si obudil živo vero, obudi nadalje veliko ponižnost. Zato prevdarjaj, kedo je ta, keterega hočeš ravno kar prejeti in pa kedo in kaj si ti. Kedo je ta, keterega hočem prejeti? Stvarnik nebes in zemlje; on je mene vstvaril in odrešil; on mene živi in hrani in poklicati me more s tega sveta keder hoče; on je moj Gospod in moj Bog. — Kedo in kaj sem pa jaz, ki hočem zavžiti samega, živega Boga? Reven in Bogu zelo nehvaležen človek. Hvaliti, častiti in moliti bi ga moral, v resnici pa ga le zaničujem in žalim, ko delam zoper njegovo sveto voljo; grešnik sem in še velik. Jaz sem tedaj grešnik in ta, keterega hočem prejeti, je moj Bog. Dobro prevdarjaj to, to premišljevanje te mora geniti in k ponižnosti pripeljati, ako se nisi popolnoma vdal ošabnosti. Ako to dobro premišljuješ, reči moraš šè zgubljenim sinom: „Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe! Več nisem

vreden tvoj sin imenovan biti, stori me kaker enega svojih najemnikov.“ (Luk. 15. 18, 19). Ako to dvojce dobro prevdarjaš, spoznal boš, da nisi vreden, da gre Jezus pod tvojo streho, vendar ne obupaj. Ponižaj se kaker cestinar v tempelju, ki je molil: „Bog, bodi milostljiv meni grešniku!“ (Luk. 18, 15.). Nisi vreden, da prejmeš Boga v sveti hostiji, vendar potolaži se, zaupaj v Jezusa. On sam te vabi rekoč: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“ (Mat. 11, 28.); da, žuga ti celo sè smertjo, ako ga nočeš prejeti: „Ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi.“ (Jan. 6, 54.) Ponižaj se pred tako dobrim Bogom; počasti ga kaker moreš in obudi v sebi gorečo ljubezen in serčno hrepenenje po Jezusu, kar je tretjič potrebno za dobro pripravo.

Prej ko pristopiš k Gospodovi mizi, obudi še ljubezen in hrepenenje po Jezusu. Ljubezen do Jezusa obudiš v sebi, ako premišljuješ, koliko dobrega ti je storil Jezus v tvojem življenji. Te brezštevilne dobrote te naganjajo, da ljubi tako velikega dobrotnika. „Gdo ne bi ljubil tega, vpraša P. Aljfonz Rodrigues, kateri je nas tako ljubil? Gdo ne bi zaupal temu, ki je nam podelil toliko dobrot?“ Iz same, čiste ljubezni hoče Jezus priti v tvoje serce in ti milosti in dobrote deliti; ljubi tedaj tudi ti njega koliker moreš. Bližaj se temu naj svetejšemu zakramentu s takim hrepenenjem in zaupanjem, s kakeršnim so se dotikali bolniki Jezusa in ga prosili pomoči. Obudi v sebi tako hrepenenje po Jezusu, kaker hrepeni lačen po kruhu, žejen po vodi in bolan po zdravji. O da bi mogel reči pred svetim obhajilom s kraljem Davidom: „Kaker hrepeni jelen po studenčni vodi, tako hrepeni moja duša po tebi, o moj Bog!“ Ps. 41.

Pred svetim obhajilom obudi tedaj živo vero, veliko ponižnost in gorečo ljubezen sè serčnim hrepenenjem po Jezusu v presvetem rešnjem Telesu. Tako se lahko enkrat pripraviš k svetemu obhajilu, v drugič pa ako hočeš na eden ali drugi način, ketere hočem tu naštet.

P. Aljfonz Rodrigues, sloveči učenik duhovnega življenja, našteva še trojno pripravlanje in to je:

1. Pred svetim obhajilom premišluj, ako znaš, posebno o zakramentu svetega rešnjega Telesa ali pa Kristusovo terpljenje. Ako hočeš premišljevat, premišluj pošteno, to je, ne le eno ali dve minuti, ampak vsaj četert ure.

2. Ako ne znaš premišljovati, ali nimaš tacih bukev, lahko prevdarjaš to le: prvič, gdo je ta, ki želi priti v moje serce? Stvarnik nebes in zemlje, Bog sam. Drugič, h komu hoče priti? K meni, ki nisem družega kaker prah in pepel in velik grešnik. — Tretjič, zakaj pride? Da bi mi dal sad svojega terpljenja, da bi mi odperl zaklade svojih milosti in dobrot. — Četrtič, iz kakšnega namena? On ne pride k meni, da bi iskal lastnega dobička, ker je vse njegovo; on pride k meni iz čiste ljubezni in hrepeni, da bi jaz zveličal svojo dušo ž njegovo pomočjo. — Petič, obudi pobožno tri božje čednosti: vero, upanje in ljubezen.

3. Ako se ne moreš pripraviti kaker želiš, ako ne občutiš ne živega hrepenenja ne gorečnosti, s katero bi rad prejel sveto obhajilo, dasiravno se trudiš, obudi v sebi vsaj željo, da želiš in hrepeniš se dobro pripraviti. S tem boš nadomestil to, kar manjka tvoji pripravi; zakaj Bog vidi tvoje serce in ve kaj bi rad storil. Njemu je to, kar hočeš in želiš imeti, ravno tako všeč kaker ako bi res imel. To nas uči prerok, ki pravi: „Gospod je željo vbozih vslišal; pripravljanje njih serca je slušalo tvoje uho.“ Ps. 10, 17. Tako ste se pripravljale sveta Mehtilda in sveta Jerdrut. O sveti Mehtildi piše Blozij, da jo je Bog sam naučil, kako naj se pripravlja za sveto obhajilo. Negdaj jej tudi reče: „Ko hočeš prejeti sveto obhajilo, hrepeni v čast mojega imena, da bi imela hrepenenje in ljubezen, ki je za me gorela v naj bolj vnetem sercu in tako se moreš bližati meni, zakaj jaz se bom ozerl na ono ljubezen in jo bom sprejel kot tako, kakeršno ti hrepeniš imeti.“ O sveti Jerdruti piše Blozij, da se je pripravljala neko jutro za sveto obhajilo, in je bila žalostna, ker se ni mogla tako pripraviti kaker je hotela. Pred svetim obhajilom prosi Marijo, mater božjo, in vse svetnike, da naj darujejo Bogu zanjo vse, kar so storili, ko so se pripravljali za ta naj svetejši zakrament. Potem jej reče Jezus: „Zdaj si se resnično pokazala vsem nebeškim meščanom v tisti lepoti, katero si prosila poprej.“ Ako se za sveto obhajilo ne moreš tako pripraviti kaker želiš, posnemaj imenovani svetnici! Obudi želje in hrepenenje, da bi rad pristopil h Gospodovi mizi kaker le mogoče dobro pripravljen. Prosi Boga, da naj nadomesti, kar še manjka tvoji pripravi s zaslužanjem in čednostmi Jezusa Kristusa, matere božje in svetnikov.

Pripravljaj se za sveto obhajilo po enem ali drugem načinu kaker veš in moreš. Navadi se, da se boš pripravljaj s svojimi mislimi in ne preveč iz molitvenih bukev. Molitvene bukve le ta-

krat odpri, ko si raztresen ali, ako se ne moreš drugače pripraviti. Navadi se nadalje, da se boš zvečer in zjutraj pred svetim obhajilom spomnil, kam misliš iti in koga prejeti. Sto potjo obudi v sebi ljubezen in hrepenenje po Jezusu. Zjutraj, pred svetim obhajilom obudi prav pobožno tri božje čednosti in, ko si se pripravil, pristopi h Gospodovi mizi. Poklekni, kjer navadno obhajajo, pozabi na vse druge reči in skerbi ter bodi zbran kaker le moreš dobro, dokler ne zavžiješ naj svetejšega zakramenta. O zahvali po svetem obhajilu, hočem nekoliko povedati v prihodnjem zvezku, mej tem pa preberi večkrat ta odstavek in se tudi ravnaj po njem. Zakaj bolj ko se boš pripravljaj za sveto obhajilo, toliko več dobrot boš prejemal iz njega in toliko bolj boš rastel v popolnosti.

Iz prijateljskega pisma.

„Jokohama (Japansko) dne 19. julija 1888.

— — — — —

Moje zadnje pismo, ako se ne motim, pisal sem Vam iz Diamanta na reki Ganges pri Kalkuti. Od 24. feb. do 3. marca smo bili v Kalkuti, glavnem mestu angleške Indije. Razen raznovrstnih poganskih narodov me je mikal v Kalkuti posebno sloveči vert rastlinstva, vert živali, velikanski muzej in čudoviti ter komaj dokončani ogromni železni most čez Ganges. Razen tega nima Kalkuta posebnih imenitnosti. Mej angleškimi misijonarji sem našel v svoje veselje nekega Nemca iz Luksenburga, kateri se je z menoj prav ljubeznivo in dolgo pogovarjal. Sè žalostjo sem od njega zvedel, da zavoljo liberalnih (brezvernih) evropejcev, ki tamkaj bivajo, kristijanstvo slabo napreduje.

Od 10. do 15. marca smo bili v Rangoon; lepo angleško mesto. Žalilo me je tukaj, da nisem vtegnil obiskati ketere katoliške cerkve. Kaker sem slišal, tudi tukaj razmere naše sv. cerkve niso prav dobre.

Oo 16. do 26. marca smo se vstavili v Maulmein. Obiskal sem lepo cerkev in katoliško šolo in videl lep zavod katoliških deklic. — Zavodi za deklice so po vsih večih mestih Indije, le v holandskih mestih jih ni. Z misijonarji nisem govoril, ker ne znam angleščine.

Od 6. do 9. aprila smo bili v Penang-u, na polotoku Ma-

laki. Lepo mestice je to, z najkrasnejšo okolico, ki si jo človek predstaviti more. Bila je ravno nedelja; ko sem bil pri sv. maši mi je serce od velikega veselja poskakovalo, ker sem videl toliko katoliškega ljudstva pri tej službi božji. Petje je bilo ginljivo. Tukaj nisem vtegnil govoriti s francoskimi misijonarji. Vidi se, da v Penangu katoliška vera dobro napreduje.

Od 13. do 21. aprila smo postajali v Singapore. Katoliška cerkev in zavod za deklice so prav lepi. Misijonarji so tudi tukaj francozi.

Na 22. aprila smo praznovali prestop ravnika ali ekvatorja. Na 8. maja smo dospeli v Batavijo, na otoku Java, holandsko posestvo. Mesto je lepo, z mnogimi evropejci bivajočimi v prekrasnih vilah. Kaker sem poizvedel, ni v Bataviji, kaker tudi po celem holandskem posestvu v Indijah, katoliških misijonarjev. Kaker sem žital — Bog daj da bi resnično ne bilo — holandska vlada ne dovoli, da bi s kristijansko — posebno pa s katoliško vero tamkajšnje mohamedance, katerih je največ, in pogane nadlegovali, ker da to škoduje državnim interesom Nizozemske ali Holandske. To je res pravi satanski materijalizem, kaj ne? In res v Bataviji, čeravno je še precej veliko mesto, vender je le ena mala in revna katoliška cerkev, katero oskerbljuje posvetni duhovnik in pomagajo, kaker sem videl, vsmiljene sestre. Tako da tukaj ni cerkev za razširjanje sv. vere, ampak le za dušno hrano tukaj naseljenih evropejskih kristijanov.

Ne zabimo, da so bili v 17. stoletju nizozemci ali holandci, ki so svojo sv. vero zatajili in japonskemu Šogunu cesarju Kubo-Sama pomagali (t. j. našuntali so ga) blizu dva milijona kristijanov pomoriti. Koliko velja nizozemska morala ali zaderžanje v Indijah, naj bode le-to v dokaz, kar so nam povedali tukajšnji vojaki v Bataviji. Vsaki vojak, častnik, podčastnik ali prostak, ima dovoljenje eno ženo, katero mu je drago, v vojašnico si pripeljati in obderžati, dokler je njemu drago, t. j. dan, mesec, ali tudi več let. On je primoran le toliko časa za njo skrbeti, dokler je njegova dobra volja v vojašnici jo deržati. Tudi za otroke, ako so se porodili, nima vojak večje dolžnosti kaker do žene. Tedaj pomislite, kaj da predstavlja holandska vojašnica v Indijah.

Batavija je bila naša zadnja postaja v Indiji, od kjer smo odpluli 16. aprila. Na 17. maja smo pa srečno dospeli v Honkong, kaker prvo našo postajo v Kitaju. Honkong je lepo in veliko mesto, pred kitajsko, od leta 1842 pa angleško. Mej

vsimi drugimi mesti, v katerih smo do zdaj bili, je to najbolj podobno evropejskim mestom. Le nekaj tesnih ulic je vmazanih in smerdljivih, druge so lepe in snažne. Kar se nam pa jako čudno dozdeva, je to, da kitajci, razun bogatašev, ki so v svilo oblečeni, so jako smerdljivi in res težko je blizu njih prestajati. V obče se mora reči, da so kitajci najvmazaniši narod mej vsemi drugimi, ki sem jih do zdaj videl. Ne le ljudje v Kitaju, ampak tudi vsaka stvar, ketera se v Kitaju kupi, ima neki čuden duh.

Neizrekljivo me je veselilo, ko sem tukaj obiskal krasno in veliko katoliško cerkev, ketera bode, ako Bog da, doversena ob naši vernitvi (okoli konca septembra) v Honkong. Glede krasote bode ta cerkev gotovo najlepša jutrove dežele.

V mojo veliko radost so tamkajšni misijonarji italijani, od katerih sem bil prav ljubeznivo sprejet in tudi postrežen. Z velikim veseljem sem zvedel za lepo napredovanje katoliške vere mej kitajci. Povedali so mi tudi, da tukaj ne samo da jim angleška vlada popolno prostost v verskih zadevah daje, ampak da jim tudi pri več prilikah pomaga, tako, da so z angleško vlado jako zadovoljni. Občudovanja vredni ste posebni šoli obeh spolov, res najlepši in največi, kar sem jih do zdaj videl. Mej veliko množico katoliških učencev je tudi več protestantov in poganov; mej deklicami mi je pokazala itaiijanska prijora (ali predstojnica) dve židovkinji, kateri ste posebno marljivi v učenju. Vzrok, da stariši druge vere otroke v katoliško šolo pošiljajo, je ta, ker vidijo, koliko zlahtniša in moralniša od drugih je katoliška šola. Dobrote, katere tukaj misijonarji in vsmiljene sestre ljudem brez ozira na narodnost in vero delijo, ganejo človeka do solz. (Kaker sem slišal, je protestanstvo v Honkong-u samo v 47 sekt razdeljeno !)

Od začetka junija do našega prihoda v Jokohama (6,7) smo imeli skoraj vedno slabo vreme, pa vender, hvala Vsegamogočnemu v veliki nevarnosti nismo še bili.

Na 23. in 24. junija smo bili v Kelung-u, na otoku Formoza. Malo kitajsko mestice, jako vmazano in smerdljivo, brez kristjanskega znamenja. Menim, da so le štirje evropejski kupci tukaj, drugih evropejcev ni.

Na 27. in 28. junija smo postali v loki japonskega mesta Nafa (Nava), otok Liu-Kiu (Luču) Mestice je revno, a velika snaga je tukaj, kar je japoncem skoraj prirojeno. Tudi lepo ob-

delana zemlja daje precej spoznati, kak velikanski razloček je mej japonci in kitajci. Mesto Nafa — kaker se ve tudi loka. — je evropejski kupčiji popolnoma zaklenjeno Vsi kateri so bili iz naše ladje tukaj na kraju (v mestu) niso smeli hoditi sami, ampak z japonskimi stražarji.

Na 6. julija smo dospeli v Jokohama, kjer postanemo, kaker se govori do 28. t. m. Jokohama je zavoljo velike kupčije najimenitniše mesto v Japoniji in zato je tukaj tudi veliko evropejcev in severoamerikancev. Mesto ni lepo, ker kaker po celi Japoniji — tako pravijo — so vse hiše nizke in lesene. Kar pa tujcem tukaj jako dobro de, je velika čistost cest in stanovanj in sicer taka, da bi jo pri nas v Evropi mej nobenim narodom ne našel. Okolica mesta je prav krasna, posebno pa vile, kjer evropejci bivajo, so pravi raji.

Tudi tako prijaznih, dobrih in poštenih ljudi, kaker so Japonci, menim da jih na svetu ni. Le to je zelo žalostno, da tukaj biva velika prostitucija. Pa upajmo, da luč svete vere, kete- ra mej Japonci dobro napreduje, bode tudi to černo napako odstranila. Tukaj v Jokohami je le ena sama majhina katoliška cerkev, ker kaker je znano, je še-le malo časa, od kar je dovoljeno kristjanskim misijonarjem tod sv. vero razširjati. Tukaj, kaker tudi v bližnji rezidenciji Tokio, so francoski misijonarji. Misijonar, s katerim sem govoril, ni mogel prehvaliti Japoncev, rekel je, da ni boljših kristjanov na svetu kaker so spreobrnjeni Japonci, ker oni, ko se kristjanske vere poprimejo, zapustijo precej vse pogauske navade in prazne vere, da se popolnoma po sv. evangeliju ravnaajo, mej tem ko so indijani in kitajci v tem različni.

V Tokiju je do zdaj ena sama lepa pa majhina cerkev in nekaj kapelic, a zdaj zidajo veliko katoliško cerkev, ketere pa nisem videl. — Francoski misijonar, s katerim sem v Tokiju govoril, govori tudi dobro nemški. —

Omenjena je nadalje v tem prijateljskem listu ob kratkem neka slovesnost na japonskem cesarskem dvoru, kateri je tudi pisatelj priča bil. Z nekim parobrodom naše avstrijske mornarice („Fasana“) popotuje tudi kot vojak mladi avstrijski nadvojvoda Leopold, sin pobožne družine velikih vojvodov toskanskih, ketera šteje tudi nekaj udov tretjega reda. Kaker se je že prej v novinah bralo, popotuje ta visoka oseba tiho, le na dvoru japonskem morala je v imenu našega cesarja kot taka verniti pohod

japonskih cesarskih gostov na Dunaji. Na dvor japonski je šel nadvojvoda, poveljnik ladje in še nekaj drugih. Bivali so v polletni rezidenciji Mikada ali cesarja. „Nizko poslopje rezidencije ni od zunaj nič kaj posebnega, a od znotraj pa jako elegantno opravljeno,“ kaker na kakšnem evropejskem dvoru. „Veliki vert ne kaže posebne človeške umetnosti, a tim večja je naravna lepota. Celo poslopje in vert je bilo za Nj. visokost prosto. Čast, ketere se je našemu princu tukaj skazovala, je bila čudovita. Dvorni separadni vlak tja (v Tokijo) in nazaj (v Jokohamo), kaker tudi vozovi in čolnovi bili so vedno pripravljeni za Nj. Visokost in vse naše potrebe.“ — Postrežba na japonskem dvoru je kaj izverstna, kaker se bere v listu, ter se ne vstraši tudi dunajskega dvora; torej vse po evropejski. Prijaznosti in ljubeznivosti, ketera se na japonskem dvoru vživa, ne bo pisatelj nigdar pozabil. Nadvojvoda se je čutil zelo srečnega in zadovoljnega, da še ne zlepa tako. Cesar in cesarica japonska sta se jako veselila obiskovanja Nj. Visokosti. Cesar mu je podelil najlepši japonski red. Poveljnik broda in še neki drugi častnik, večletni voditelj princev, prejela sta manja redova, drugi častniki pa svetinje.

„Imel bi Vam o tem bivanju na dvoru mnogo pisati, a časa mi pomanjkuje.

Na našem brodu se do zdaj še nobena velika nesreča ni dogodila, ker hvala Bogu in Dev. Mariji smo vsi živi, in tudi nevarno obolel ni nobeden. Od tukaj odplovemo v Kobe in Nankazaki v Japoniji, potem v nekakšna mesta v Kitaju. . . .“

Pobožnim bravcem „Cvetja“ priporočamo v molitev vernega pisatelja tega prijateljskega lista in vse, ki so na brodu, naj jih „Morska zvezda“ Marija srečno vodi in obvaruje vsakega zla na telesu, posebno pa na duši.

P. — n. — n.

Cvetlice iz puščave.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)

Prepira hitri konec.

Nekaj zavoljo starosti in kerhkosti, nekaj iz usmiljenja, vzame starec k sebi v svoje stanovanje mladeniča, kateremu so v

kratkem vmerli stariši, prav dobri, miroljubni ljudje. Živela sta v najlepši edinosti. Nekega večera sedita na klopi pred vratmi. Nato jame mladi brat: „Včeraj je bil tukaj tujec. Veliko je pravil o porazbesedenju, o prepirih, kregih, razgovarjanjih, in ne vem, o čem še vse. Povejte mi vender, kaj pa je to prepir.“ Starec pravi: „Prepir more napraviti najmanjša stvar. Vidiš kamen tu pod mojimi nogami. Jaz pravim: kamen je moj. A ti praviš: kamen je tvoj. Jaz navedem svoje uzroke, ti svoje. Tako nastane prepir. — Velja? Jaz pravim: kamen je moj.“ — Mladenič pravi: „Mislim, da kamen ni vaš, ampak moj.“ „Nikaker ne“, dene stari s posojeno gorečnostjo; „moj je!“ „No, pa ga obderžite!“ odverne mladi brat, še preden je mogel stari navesti svoje uzroke. Starec se je moral iz serca smejati. Nato odgovori: Kè bi vsi ljudje tako mislili kaker ti, ne bilo bi nigdar prepira in pravde; vsi bi živeli v edinosti in miru. Tvoja misel se sklada z naukom Jezusovim: „Ako se hoče kedo prepirati s teboj, in ti vzeti plašč, daj mu še suknjo.“

Samozataji gre venec.

Častitljiv starec je ostajal do polnoči pokoncu; eden učenec njegovih pa mu je moral brati iz svetega pisma. Nekoč je dobri starina mej branjem sedemkrat zaspal. Učencu je pohajala poterpežljivost. Bilo mu je, kaker bi mu govoril neki duh: „Pusti starega plešca, pa pojdi“. A vsakrat se je premagal. Ostal je in bral z največo mirnostjo, ko se je starček prebudil, ne da bi ga kaj grajal zavoljo njegove zaspanosti, ali da bi mu rekel kako neprijazno besedo. Nato učenca samega premaga spanec. V sanjah vidi, da mu je angelj prinesel sedem vencev na baršunasti blazini, in mu veselo dejal: „Vsaki samozataji gre venec“.

Občudovavna dobrodelnost.

1) Sveti Serapijon je zadel na dva siromaka, oblečena v raztergane cape, ki sta bila na tem, da zmerzneta. Poln prisrčnega vsmiljenja da enemu svoj plašč, drugemu svojo verhnjo obleko, ter pride domov v svoji spodnji obleki. „Kaj so te oropali?“ kličejo bratje. „Ne; delal sem le po nauku: Kedor ima dve suknji, naj da eno tistemu, ki nima nobene“.

2) V Egiptu nastane velika lakota, tako da je merlo veliko ubogih. Serapijon proda najljubše, kar je imel, svojo evangeli-

sko knjigo, in za iskupljeni denar je kupil kruha, ki ga je delil lačnim siromakom. Ko mu nekteri očitajo, da je prodal tako sveto knjigo, pravi: „Storil sem le po besedi evangelija: Pojdi, prodaj kar imaš, pa daj vbogim“.

3) Neki nevsmiljen upnik v Egiptu, da se izplača, je hotel v sužnost prodati moža. Žena in otroci ubogega človeka so silno togovali in žalovali. Mimo pride Serapijon. Ko sliši to tarhanje in jokanje, se sam ponudi v sužnja. Neverni Egipčan, ki mu je bil odslej gospodar, je bil s Serapijonovo velikodušno ljubeznijo, krotkostjo in poterpežljivostjo pri terdem delu, tako ginen, da mu je dal slobodo, in da se je sam spreobernal na kerščansko vero. — Še veliko drugih poganov je spreobernalo sveto življenje Serapijanovo, da so verovali v Kristusa, in da so se spreobernali.

Lepo redovno vodilo.

Neki mlad brat obišče enega najstariših očetov, do katerega je imel posebno zaupanje, in kateri je stanoval v najdaljni koči v puščavi, ter živel prav ostro in samotno. Ko mu je bil sveti starec dal veliko duhovitih nauk, ter ga pogostil z jedjo in pijačo, pravi mladi mož očetu: Ljubi oče, odpustite, ako bi vas bil motil v vaši samotnosti, in v izpolnjevanju našega vodila“. „Moje vodilo“, odgovori starec, „je to, da po nauku Izveličarjevem tujce gostoljubno sprejemam, jim krepim dušo in telo, ter jih v miru odpuščam“.

Dajte, in dali vam bodo.

Popotnik pride v sveti deželi v samostan, ki je bil v najbolj cvetočem stanju. Sprejeli so ga preprijazno, in ga dobro pogostili. Ko se popotnik vrača domov, se naverne spet v taistem samostanu, in toliko da so ga notri pustili. Novi prednik, skop, terdoserčen mož, mu je grenil še tiste zalogaje, ki so mu jih dali, z večnimi tožbami, kako ubog da je samostan. Samostan je bil res v žalostnem stanju. „Pa res“, dene popotnik, „videti je, da je ves blagoslov izginil iz vašega samostana. Veste li, od kod to prihaja? Iz samostana ste izpodili dva brata. Pokličite enega, in drugi pride sam“. „Ketera brata sta to?“ prasha opat. „Ne morem se jih spomniti. Povej, kako jima je ime“. Popotnik odgovori: „Eden teh bratov je ukaz Gospodov: Dajte! drugi brat je obljubljeni blagoslov: In dali vam bodo“.

Bratovsko posvarilo.

Mlad brat samostanske občine je napravil veliko napako, ne ve se, kakošno. Boječ se kazni, beži v drugo občino. Dva brata sta poslana za pobeglim, naj ga nazaj pripeljeta. Ko prideta tjakaj, mu napako britko očitata. Brat se takih besedi še bolj prestraši, ter neče z njima se vračati. Prednik skliče skupščino očetov in bratov, naj stvar odločijo. Oče Pafnutij pravi nejevoljnim bratom; „Poslušajte priliko! Videl sem človeka, ki je zagazil v močvirje, ter obtičal v njem do kolen. Tisti pa, ki so bili poslani, da ga rešijo, so ga pa še notri potlačili do vratu. Kaj mu niso imeli velikoveč roke podati in mu vun pomagati?“ Nato se oglasi opat: „Vidite, ta mož umeva, kako je reševati duše. Po izgledu Jezusovem ne smemo vgaševati tlečega stenja, in nalomljenega tersta ne prelomiti“. Brata sta obžalovala svojo ostrost, napačni brat pa svojo napako, in vsi trije se vernejo spravljeni in mirni v samostan. Pobegli zadobi odpuščanje, in odslej je bilo njegovo življenje brez graje.

Kadar vidiš drugih pregreške, misli na svoje.

Bratje skutovske puščave so bili silno nejevoljni na brata, ki je bil obdolžen več napak. Skesanega brata pokličejo v svojo sredo, da ga opat obsodi, in mu naloži kazen. Bratje čakajo na opata, ki je na verlu pota posipal. On vrečo napolni sè samim peskom, zadene jo na rame, pa gre v skupščino. Bratje se čudijo, ko ga vidijo tako obloženega. „Kaj je to? Kaj imaš v vreči?“ „Svoje grehe,“ odverne opat Mojsij; „toliko jih je, kaker peska tukaj, da jih ne morem šteti, in da me tišče na tla. Kako bi se mogel lotiti, da bi druge sodil zavoljo njih grehov, in svojega brata obsojal?“ To ponižno spoznanje opatovo je šlo vsem tako v serce, ds so mislili na svoje grehe, ter so kaznjivemu bratu odpustili. Skesanega brata pa je ponižnost in dobrotljivost opatova tako genila, da se je bolj poboljšal, kaker bi bila mogla to storiti najostrejša kazen.

Bodi milostiv do grešečih.

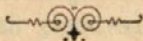
Gelasij, samotar, je imel silno lep prepis svetega pisma. Postavljal ga je v cerkvi na primeren kraj, da bi ga mogli brati še drugi, ki so bili prevbogi, da bi si ga mogli kupiti*).

*) Takrat še ni bilo tiskanih knjig, pisane pa so bile kaj drage.

Neki popotnik obišče samotarja, vidi v cerkvi njegovo dragoceno knjigo, pa jo vzame, hoteč jo prodati v sosednem mestu. Kupec pravi, da je voljan knjigo kupiti, toda le s pogojo, da jo sme pregledati v nekaterih dneh. V tem času gre kupec k svetemu Gelasiju, pokaže mu knjigo, ter ga praša za svet, koliko bi bila vredna. — Gelasij spozna vkradeno knjigo na prvi pogled; vendar ni hotel izdati tatu, da bi ga ne storil nesrečnega, ampak reče le to: „Prepis je prav dober; vreden je denarja, ki ga zahteva“. Kupec je hotel knjigo cenejše kupiti. Zato reče potniku, ki je bil prišel po denar, to golo laž: „Oče Gelasij, ki sem jim to knjigo pokazal, so dejali, da je predraga“. Potnik se prestraši in praša: „Le to so rekli oče Gelasij? in drugega nič?“ Ko potnik izve, da puščavnik ni rekel nič več, mu je šla milota in prizanašljivost svetega moža globoko v serce. Vzame knjigo, hiti h Gelasiju, pade mu pred noge, prosi ga odpuščanja — in dovoljenja, da bi smel biti njegov učenec. Svetnik mu dovoli. Skesani hudodelec se je poboljšal, ter živel pobožno in čednostno.

Resnoba in milota do hudodelca.

Spiridijon je imel nekaj ovac. Ponoči sliši neki šum v ovčnici. Sè svetilko v roki gre v hlev, ter vgleda dva tatova. Obadva je pogled na častitljivega moža tako prestrašil in osramotil, da sta nepremekljivo stala kaker okamenela. Pobožni mož ju posvari, naj ne kradeta. Mej drugim jima de: „Vesta, kako svotna gosposka kaznuje tatvino. Akotudi tat otide vešalam na zemlji, vendar na drugem svetu ne otide kaznujoči pravici božje, ki je dala prepoved: Ne kradi! Služita si kruh zanaprej pošteno, z delom svojih rok. Potlej vama ne bo treba o polnoči vstajati; z manjšim trudom se bota obilniše preživljala“. Spiridijon pridene temu posvarilu še te prijazne besede: „Da pa nocoj ne bota bdela zastonj, in zastonj se semkaj trudila, vama dan eno ovco. Vzemita si jo, in moj blagoslov, pa več ne kradita“. Resnoba in miloba svetega moža jima je šla tako v serce, da odslej nista več krala. Postala sta spet poštena človeka, delala pridno, živela brez skerbi in strahu pred sramoto in kaznijo, imela sta mirno vest, in z božjim blagoslovom zmirom dosti hruha.

Zahvala za vslišano molitev.

Vojnik, dne 11. meseca kimavca 1888. l.

Zahvaljuje se neka deklica priprošnji sv. Antona, da je nekaj izgubljenih novcev najdenih in s tem njena čast rešena. Devetdnevnic in razglašenje v „Cvetju...“ — obljubljeno.

Iz Savinske Doline 9. kimavca.

Ker sem naročnik „Cvetja“, čital sem večkrat o čudežih sv. Antona. Bila sva letošnjega leta jaz in moja žena v veliki stiski. Ni mi je bilo pomoči od nobene strani. V tej veliki nadlogi se obernem z zaupanjem k sv. Antonu, M. Božji in sv. Frančišku ter sem opravljal devetdnevnic njim na čast z obljubo, ako bom vslišan, da naznanim to očitno v „Cvetji“. In naenkrat je prišla pomoč po nepričakovanem potu. Zdaj pa sem neizrečeno vesel, in se zahvaljujem za tako čudovito pomoč.

P. K. tretjerednik.

Iz Mirna dne 14. 9. 1888.

Že dosti krat sem bil vslišan, kar sem prosil, v boleznih, večverstnih potrebah in stiskah po priprošnji naših svetih patronov. In tudi zdaj nisem bil zapuščen. Namreč perve dni meseca avgusta t. l. so naši bližnji fantje namerjavali in veliko si prizadeli, da bi napravili ples v malem oddelku naše občine pri moji gostilnici, kar meni ni dopadlo, in nisem dovolil, pa tudi vbrantiti nisem mogel.

V tej zadregi sem se obernil z večkratnimi zdihljeji k sv. Antonu Padovanskemu, sv. Očetu Frančišku, sv. Jožefu in preblażeni Devici Mariji, naj bi oni sprosili, da bi ne bilo plesa, in... ni ga bilo!

V zahvalo Bogu, sv. Antonu Padovanskemu, sv. Očetu Frančišku, sv. Jožefu in prečisti Devici Mariji to po obljubi z veseljem naznanjam.

A. S. tretjerednik.

Iz Celja, 16. sept.

Učenec višje gimn. se zahvaljuje presv. sercu Jezusovemu, najčist. Mariji, sv. Aug. sv. Jožefu in sv. angelju varihu za rešenje iz dušnih stisek.

Č. K.

Iz Marburga, 17. sept.

Kako rada preblazena Devica Marija pomaga svojim častivcem v bolezni, to sem letos skusila na poseben način. Moja stara bolezen v gerlu se je bila tako shujšala, da okoli 7 tjednov nisem mogla na glas govoriti, en teden sem bila pa čisto nema. Od začetka se je zdela vsa zdravniška pomoč zastonj. V tem žalostnem stanu se obrnemo k božjemu srcu Jezusovemu, nebeški materi Mariji in sv. Lorencu Brindiškemu in hvala Bogu predzadnji dan devetdnevne pobožnosti sem zopet spregovorila in v osmih dneh se mi je tudi glas popolnoma vernil. Večna, neizrekljiva hvala predobrotljivemu srcu Jezusovemu in Marijinemu, kaker tudi sv. Lorencu Brindiškemu.

S. A. šolska sestra.

Nadalje se zahvaljujejo: A. M. Š. tretjerednica vsega močnemu Bogu, Mariji prečisti Devici, sv. Antonu in sv. Frančišku za ozdravljenje večletne bolezni; neki mož in žena iz breškega okraja, ki sta bila v skerbeh zastran pomanjkanja živeža za ljudi in živino, Mariji prečisti Devici, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu, ker so jima sprosili obilen blagoslov Božji; neka tretjerednica ravno tem svetnikom, ker je prosila, da bi njen brat prišel v delo in jo je Bog vslišal.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo: Apolonija Kraševac in Marija Meglič, tretjerednici svetotrojiške skupščine, Anton GorNIK, pobožen slikar in ud 3. reda mariborske skupščine, vmerl 6. avgusta pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah.

Neki stariši priporočajo blagosernim bralcem svojo vže nekaj let na rokah in nogah zelo bolno hčer.

Neka fara, da bi dobila duhovnega pomočnika.

Neka tretjerednica, da bi dosegla svoj dobri namen.

Neka oseba, da bi ji Bog dal spoznati njegovo sveto voljo in svoj poklic, da bi storila, kar je duši v zveličanje.

Neka rajna sestra tretjerednica R. K. večletna naročnica „Cvetja“ in goreča bralka.

Dve osebi, da bi jima Bog dal dušno in telesno zdravje, Njemu v čast in dušam v zveličanje.
